

Mit jelent nekem a sport? (avagy az én sztorim)

10 éves dundi kisfiú voltam. A régi iskolámban állandóan csúfoltak, emiatt sok keserves napot éltem meg. Nem volt kedvem iskolába járni, nem voltak barátaim, minden nap történt valami rossz.

Egy allergiavizsgálaton kiderült, hogy szívritmus zavarom van. A doktor úr a gyógyszerek mellett sok szabadlevegőn végzett mozgást javasolt. Sok mindent kipróbáltam, míg rátaláltam az én sportomra.

Új élet – új iskola – új sport!!! Nem volt olyan egyszerű! Most úgy látom, hogy mindenben szerencsém volt. Az iskolában nagyon kedvesen fogadtak, könnyen beilleszkedtem. Fantasztikus edzőim lettek: egy fiatal pár. Velük otthon éreztem magam az edzőtáborokban is, távol a családomtól.

Eleinte nagyon nehezemre esett a mozgás, hiszen „magamat” is cipelnem kellett, a rossz szokásaimmal együtt. Életmódot váltottam, és velem együtt a családom is. Megváltozott az időbeosztásunk, megváltoztak az étkezési szokásaink. Szép lassan elkezdtem formálódni. S ahogy a testem, úgy a gondolkodásom is átalakult. A jól végzett munkának meg is lett a gyümölcse, 11kg-ot leadtam. Mindenki segített: szeretettel és buzdítással. Minden apróságnak örültünk, hiszen minden pici eredmény előre vitt. Már kezdtem elhinni: SÍELŐ lesz belőlem.

Most azt gondolom, hogy ebben a sportban minden benne van, amire vágyom: mozgás, szabadlevegő, jóleső fáradtság, játék, utazás, szép tájak, izgalom, adrenalin, új barátok.

Nekem a sport mára lételemem lett, mert szeretem a kihívásokat. A sport pedig kihívásokban gazdag. A síelés a sportágam, és nagyon is szeretem. De lényeg, ami lényeg, a sport egy lehetőleg szabadban végezhető dolog. Ami pedig a szabad levegőn történik, az mind javítja az ember állóképességét és egészségét egyaránt. A sport szabadságot, odafigyelést, koncentrációt, és örömet egyaránt jelent. Olykor-olykor sikeres is vagyok benne és állandóan ez visz előre. Mindig tűzök ki magam elé újabb és újabb célokat és ezért bármit képes vagyok megtenni, hogy ez megvalósuljon. Megtanultam: az erőfeszítéseknek mindig megvan az eredményük. Soha nem fogom elfelejteni az első győzelmet. A legnehezebb pályán tudtam koncentrálni, és megcsinálni azt, amire az edzőm megtanított. Ráadásul ezt a szüleim is láthatták, így együtt örülhettem mindenkivel, aki kedves nekem. Ez a pillanat lehet, hogy örökre a szívemben marad.

Az ilyen pillanatok után nehéz megfogadni azt, amit a szüleim mindig is mondanak: „bízzál magadban, de ne bízd el magad”.

Tudom, még fejlődnöm kell, de én készen állok.

A sport átalakított. Megváltoztam. Nem csak külsőleg, belül is. Remélem, ezt hamarosan a lányok is észreveszik. Hiszen közben 13 éves „nagyfiú” lettem.

Alattyáni Ádám